

AESCHYLUS

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Aeschylus
Ἀγαμέμνων

«Public Domain»

Aeschylus

Αγαμέμνων / Aeschylus — «Public Domain»,

Содержание

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ	6
Конец ознакомительного фрагмента.	17

Aeschylous Αγαμέμνων

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Φυσικώ τω λόγῳ ἡ δολοφονία τοῦ Αγαμέμνονος ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ εραστοῦ τῆς Αἰγίσθου ὤφειλε ναποτελέσῃ τὸ πρῶτον δράμα τῆς τριλογίας. Ἡ Κλυταιμνήστρα με φοβερὰν ψυχραιμίαν καὶ ἀγρίαν χαρὰν καυχάται διὰ τὴν πράξιν τῆς, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς δικαιοτάτην ἐκδίκησιν διὰ τὴν θυσίαν τῆς κόρης τῆς Ἰφιγενείας καὶ διὰ τὰς συζυγικὰς ἀπιστίας τοῦ Αγαμέμνονος, ὅστις δὲν ὤκνησε νὰ παρουσιασθῇ ἐπισήμως, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ, μετὰ τῆς παλλακῆς τοῦ Κασσάνδρας. Ὁ Χορὸς, ὅστις κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ βασιλέως ἀπετέλει τὸ συμβούλιον τοῦ κράτους (δώδεκα γέροντες) ἐκφράζει μὲν ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἀνησυχίαν τοῦ διὰ τὴν τελικὴν ἐκβασιν τῆς Τρωικῆς ἐκστρατείας, φοβεῖται τὴν τύχην τοῦ Αγαμέμνονος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βλέπει επικρεμάμενον τὸν φθόνον τῶν θεῶν διὰ τὴν ἀχαλίνωτον φιλοδοξίαν τοῦ καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον εὐτυχίαν τοῦ, δὲν ἀπατάται ὅμως ὡς πρὸς τὰ ἀληθῆ ἐλατήρια τῆς δολοφονίας, ὅταν εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς γαυριῶν καὶ κομπάζων ὁ εραστὴς Αἰγισθος. Ἡ σκηνὴ τέλος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Κασσάνδρα, μένουσα μόνη μετὰ τοῦ Χοροῦ πρὸ τῶν ἀνακτόρων, καταλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ προφητικοῦ οἴστρου καὶ ἀποκαλύπτει εἰς τὸν Χορὸν τὸ ἐκτελούμενον ἐγκλῆμα καὶ θρηνολογεῖ συγχρόνως τὴν ἰδίαν τῆς τύχην, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς τραγικωτέρας καὶ μεγαλοπρεπεστέρας σκηνὰς τοῦ παγκοσμίου θεάτρου.

Ὑπνοεῖται ὅτι αἱ λοιπαὶ μεταβολαί, τὰς ὁποίας ἐπέφερεν ὁ ποιητὴς εἰς τὸν μῦθον, δὲν ὑπεγορεύθησαν ὑπὸ πολιτικῶν λόγων· κατ' ἀνάγκην ἐμέλλον νὰ προέλθωσιν ἐκ τῆς συγκρούσεως τῆς παλαιᾶς δωρικῆς παραδόσεως πρὸς τὸ ἀττικὸν πνεῦμα. Ὁ νόμος τοῦ αἵματος, τὸ δίκαιον τῶν νεκρῶν (εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν δωρικὴν παράδοσιν ἐπιβάλλει σιγὴν ἡ βιαία παρέμβασις τοῦ Απόλλωνος ἀποκρούοντος τὰς Ἐρινύας διὰ τῶν βελῶν τοῦ) ἦτο πράγματα πολὺ σεβαστά διὰ τὸν Ἀττικὸν τὸν Ε' αἰῶνος, ὥστε νὰ ικανοποιήτῃ οὗτος διὰ τῆς λύσεως ταύτης. Παρά τῳ Αἰσχύλῳ τὸ ἐγκλῆμα τοῦ Ορέστου δὲν δικαιολογεῖται, δὲν ἀθωοῦται· ὁ μητροκτόνος ἀπλῶς λαμβάνει χάριν, διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀνθρωπινώτερον συναίσθημα τῆς ἐπιεικείας.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ

Απ' τους θεούς ζητώ να με γλυτώσουν τέλος
απ' τα βάσαν' αυτά ολάκερο ένα χρόνο,
που σα σκυλλί στον άγκωνά μου πλαγιασμένος
φυλάω σκοπός πάνω στον Ατρείδων τη στέγη·
κ' έμαθα των νυχτερινών την σύναξι άστρων
κι αυτούς, που φέρνουν στους θνητούς χειμώνα ή θέρος,
τους άρχοντες που λαμπεροί ψηλά φαντάζουν.
Κι ακόμη καρτερώ το σύνθημα της φλόγας,
τη λάμψη της φωτιάς, να φέρη από την Τροία
την είδησι πως πάρθηκε, γιατί έτσι ορίζει
η ανδρόψυχη καρδιά που ελπίζει της γυναίκας.
Κι όταν το αβόλευτο και δροσομουσκεμένο
με διώχνει στρώμα μου, που όνειρα δε γνωρίζει —
και πώς; αφού μου στέκει δίπλα πάντα ο φόβος
για να μην κλείση ο ύπνος τα ματόφυλλά μου
όταν βαλθώ να ψάλλω ή να μουρμουρίσω
για νάβρω στο τραγούδι γιατρικό της νύστας,
πικρό μου γίνεται στο στόμα μοιρολόι
γι' αυτού του παλατιού τα πάθη, που σαν πρώτα
με τον καλύτερο δεν κυβερνιέται τρόπο.
Μα τώρ' ας πάρουν πια τα βάσανά μου τέλος,
που έλαμψε η καλοφάνερη φωτιά της νύχτας!
Χαίρε νυχτερινή λαμπάδα, που σαν μέρας
το φως σου δείχνεις και πολλούς χορούς μες στ' Άργος
μηνάς πως θα στηθούν για χάρι αυτής της τύχης.
Ε! ε!

Θα κράξω δυνατά στου Ατρείδη τη γυναίκα
ευθύς να σηκωθή απ' την κλίνη και στα σπίτια
φωνές χαράς, γι' αυτή τη λάμψη, να σηκώση
αν απ' αλήθεια πάρθηκε του Ιλίου η πόλι
καθώς αυτή τώρα η φωτιά θέλει να δείξη.
Και 'γώ καλήν αρχή στους χορούς κάνω πρώτος,
γιατί θα πω δική μου των κυρίων την τύχη
τώρα που τρία έξ της φλόγας ρίχτει ο κύβος·
κι άμποτε νάρθη ο αφέντης μας και να του σφίξω
το σεβαστό του χέρι μέσα στο δικό μου.
Για τάλλα δε μιλώ· βώδι πατάει επάνω
στη γλώσσα μου· μα αν έπαιρνε φωνή το σπίτι
ξάστερα θε να τάλεγε· με νοιώθουν όσοι
τα ξέρουν κι όποιος δεν τα ξέρει ας μη με νοιώση.

ΧΟΡΟΣ

ΠΑΡΟΔΟΣ

Είναι αυτός τώρα ο δέκατος χρόνος, αφού
του Πριάμου ο αντίδικος ο δυνατός,
ο Μενέλαος κι ο Αγαμέμνων μαζί,
τιμημένο απ' το Δία ζευγάρι
με σκήπτρο και θρόνο διπλό,
απ' τη χώραν αυτή
χίλια Αργίτικα σήκωσαν πλοία,
να ζητήσουν το δίκιο τους στα όπλα.
Απ' τα στήθια τους κράζοντας άγριαν αμάχη
σαν τους γύπες,
που με πόνο βαρύ των παιδιών τους
από πάνω απ' την άδεια τους κοίτη
φτερολάμνοντας στριφογυρίζουν,
όταν έχουνε χάση
τη ξεστή της φωλιάς των φροντίδα.
Μα ένας ύπιστος, είτ' ο Απόλλωνας πης,
είτε ο Δίας, είτε ο Παν,
τους γειτόνους των τούτους γρικόντας πικρά
να θρηνούν και να σκούζουν,
την εκδίκησι θάρθη καιρός
στους ενόχους να στείλη.
Έτσι στέλλει κι ο ύπιστος ξένιος Δίας
του Ατρέα τους γιουούς
στον Αλέξαντρο· αγώνα να στήση βαρύ
για την πολυαγάπητη Ελένη,
που πολλά να λυγίσουνε γόνα στη γης
και προμάχων κοντάρια πολλά να τριφτούν
και Ελλήνων και Τρώων.
Κ' είναι τώρα το πράμα όπου είναι
και θα γίνη το τι είναι γραμμένο.
Με σφαχτά, με σπονδές και με δάκρυα κανείς
την αλύγιστη οργή
της απρόσδεκτης δε θα μαλάξη θυσίας.
Μόνου εμείς ανωφέλεντοι, κρέας παλιό,
ξεκινούσανε οι άλλοι κ' εμέναμε εδώ,
με μια δύναμη σαν των παιδιών,
να σερνόμαστε πάνω στα σκήπτρα·
γιατί, όπως σαν μόλις βλασταίνη ο μυαλός
στων παιδιών μες στα στήθια,
ό,τι ο γέρος αξίζουν στον πόλεμο,
έτσι πάλι και τι 'ναι τα στερνά γερατειά,
όταν πιάνουν και ρεύουν τα φύλλα;

Το δρόμο του σέρνει με πόδι τριπλό
κι όχι από 'να παιδί πιο καλός,
ωσάν όνειρο μέρας πλανιέται.

Αλλά εσύ, του Τυνδάρου ω κόρη,
Κλυταιμνήστρα βασίλισσα,
τι συμβαίνει; τι νέο; τι έμαθες; ποια
νάχης τάχα αγγελία και γύρω παντού
για θυσίες ετοιμάζεις;
κι όλων τώρα οι βωμοί των θεών
αστυνόμων, υπάτων, χθονίων,
θυραίων, αγοραίων,
απ' τα δώρα σου καίουν;
Κι άλλη εδώ κι άλλη εκεί ανεβαίνει ψηλά
ως τα ουράνια φωτιά
με του αγίου θρεμμένη λαδιού τις αγνές
και καθάριες γητειές,
από του παλατιού τα κελλάρια.
Απ' αυτά λέγοντάς μου ό,τι θες και μπορείς
και ταιριάζει ν' ακούω,
γίνου συ μου γιατρός της φροντίδας αυτής,
που μια τώρα μου δέρνει το νου,
και μια πάλι απ' αυτές τις θυσίες, γλυκεία
η ελπίδα μου διώχτει
τον καρδιοσωμό
της αχόρταγης έγνοιας μου τούτης.

Να ψάλλω νοιώθω πως μπορώ του δρόμου το σημάδι,
που με καλό ξεκίνησαν οι δυο μας στρατηγοί.
Γιατί μου εμπνέουν τα γερατειά ακόμη αυτή τη χάρι,
του τραγουδιού τη δύναμη, τη θεϊκή:
Πώς του πολέμου το πουλί ξεπροβοδάει και στέλλει
της νιότης της ελληνικής τη δίθρονη αρχή,
τους ομογνώμους αρχηγούς, με σίδερο στο χέρι,
και μ' εκδικήτρα δύναμη στη γη την Τρωική.
Δυο βασιλιάδες των πουλιών στων πλοίων τους βασιλιάδες
φάνηκαν, μ' άσπρη ο ένας τους κι ο άλλος με μαύρη ουρά
πλάι στα παλάτια, απ' το δεξί του κονταριού το χέρι,
σε πρόφαντη ψηλή μεριά,
κι αρπάζοντας σπαράζανε, στον τελευταίο της δρόμο,
μια λάγισσα, με πρόσβαρη της ώρας της κοιλιά.
Αίλινο, ψάλλετε αίλινο, και το καλό ας νικά.

Κι ο σοφός μάντης του στρατού απείκασε άμα είδε
στους λαγοφάγους τους αητούς τους οδηγούς του δρόμου,
τους πολεμάρχους δυο αδερφούς κ' ισόψυχους Ατρείδες
και τέτοια λέει μαντεύοντας: «Θα πάρη, μα με χρόνο,
αυτός που ξεκινά ο στρατός την πόλι του Πριάμου
κι όλα των πύργων ταγαθά και του λαού τα πλούτη

θ' αρπάξει η Μοίρα με τη βιά, φθάνει μόνο απ' το φθόνο
το θεϊκό να μη βλάβη πριν απ' το τέλος τούτη
της Τροίας η ζώνη η δυνατή, γιατί η αγνή παρθένα.
η Αρτέμιδα η πονετική,
μάχεται του πατέρα της τα φτερωτά σκυλιά,
που πριν της γέννας σπάραξαν μ' όλη μαζί τη γέννα
τη λάγισσα την κακομοίρα
κ' εχθρεύεται των αητών τα δείπνα.
Αίλινο, ψάλλετε αίλινο, και το καλό ας νικά!

Τόσο καλόβουλη η Καλή στις τρυφερές δροσιές
και των πυρών των λεονταριών και στις γαλαθινές
τις γέννες όλων των αγρίων θηρίων,
ζητάει σε τέλος των πουλιών να φέρη τα σημάδια,
που αν και δεξιά, μα και πολλά γιομάτα 'ναι ψεγάδια.
Και τον Παιάνα εγώ καλώ βοηθό μας, μήπως στείλη
ενάντιους καιρούς στους Δαναούς και δέσουν τα καράβια
πολύν καιρό αταξίδευτα, για να ζητήση κάποια
άλλη θυσία ανίερη κι απρόσφορη, αφορμή
πολλών δεινών συγγενικών, γιατί η άφοβη η οργή
μένει στο σπίτι η δολερή, μια μέρα να ξυπνήση
κ' εκδίκησι θυμάμενη του τέκνου να ζητήση».
Τέτοια ο Κάλχας, με πολλά διαλάλησε αγαθά
μελλούμενα για τα βασιλικά παλάτια
απ' των πουλιών εκείνων τα σημάδια,
και σύμφωνα μ' αυτά
αίλινο, ψάλλετε αίλινο, και το καλό ας νικά.

Ο Δίας – όποιος κι αν είναι – αν μ' αυτό
τόνομα αρέση να καλήται,
μ' αυτό κ' εγώ τον ονομάζω,
όλα στη στάθμη ταπεικάζω
κι όξω από το Δία δε βρίσκω άλλο
για να μπορέσω, αν πρέπει αλήθεια,
μες απ' τα στήθια
το βάρος της αμφιβολίας να βγάλω.

Ουδ' όποιος ήτανε μεγάλος πριν
κι ακατανίκητος θρασομανούσε
ούτ' αν υπήρξε θα μνημονευτή·
κι όποιος κατόπιν ήρθε, βρήκε
τον τρίτο νικητή και πήγε.
Μα όποιος του Δία τη νίκη από καρδιάς τιμά
της γνώσεως τον καρπό τρυγά.

Που ωδήγησε τον άνθρωπο στη γνώση
κ' έβαλε νόμο: πάθος μάθος,
που ως και στον ύπνο, στην καρδιά μας
στάζει τον πόνο, που θυμίζει

με τρόμο τα παθήματά μας
κι αθέλητα μας συνετίζει.
Μα κάνει χάρη ο θεός αλήθεια
που κυβερνά μ' αυστηροσύνη
τον κόσμο, απ' τα ψηλά του σπίτια.
Και τότε ο αρχηγός του στόλου,
ο μεγαλύτερος, δίχως καθόλου
νάχη να κάμη με το μάντη
τι τούρθαν οι καιροί ενάντιοι,
σαν άρχισε να τυραγνή η γαλήνη
κ' η πείνα των Αργείων το στρατό,
πούτανε περ' απ' τη Χαλκίδα
δεμένος μέσα στης Αυλίδας
το πολυτάραχο στενό.

Κι ανέμοι πνέοντας απ' τον Στρυμόνα
μες στα κακόβουλα λιμάνια,
αργούς και νηστικούς στους ίδιους τόπους
ταλαιπωρούσαν τους ανθρώπους
κ' έφθειραν πλοία και παλαμάρια
και κάνοντας διπλό το χρόνο
ξενεύριζαν με την αργία
το άνθος της νιότης των Αργείων.
Μα όταν κι απ' τον πικρό χειμώνα
βαρύτερη γιατρεία είπε ο μάντης,
την Άρτεμη προφασισμένος,
τα σκήπτρα τους βροντόντας καταγίς
τα δάκρυα δεν κρατούν οι στρατηγοί.

Και τότε λέει ο τρανός ο ρήγας:
Βαρύ κακό κι αν δεν το πράξω,
βαρύ κι αν το παιδί μου σφάξω,
πόχω καμάρι! και τα χέρια
με το παρθενικό της αίμα
στος βωμούς δίπλα να μολύνω.
Ω συμφορά μου απ' ολούθε,
προδότης πώς των πλοίων να γίνω
και τους συμμάχους μου ναφήσω;
Μ' όλο το δίκιο τους ζητούνε
το γαίμα το παρθενικό
για να λουφάξουνε οι ανέμοι,
κι άμποτε, θε μου, σε καλό! »

Και μια που μπήκε στις ανάγκης το ζυγό
κι άνεμος δυσσεβείας γύρισε το νου του,
μηδ' όσιο μηδ' ιερό λογιάζει πιο
και τον νικά η αποκοτιά του λογισμού του·
γιατί το πρώτο βήμα στο άθλιο το κακό
είναι αχρείος σύμβουλος κι απομωραίνει

του ανθρώπου το συλλογικό.
Κ' έτσι λοιπόν για το γυναίκειο
τον πόλεμο, και να εγκαινιάση
των караβιών το δρόμο
το βάσταξε την κόρη του να θυσιάση.

Τα διπλοπαρακάλια της, πατέρα! πατέρα!
δεν λόγιασαν, κι ουδέ τα τρυφερά της νιάτα
οι πολεμόχαροι αρχηγοί,
και πρόσταξε τους δούλους ο πατέρας
να τη σηκώσουν ύστερ' από την ευχή
σαν ρίφι, μες στους πέπλους τυλιγμένη,
γοργά, ψηλά και προύμυτα
επάνω απ' τους βωμούς
και να της φράξουν τόμορφό της στόμα
με δύναμη του φίμωτρου βουβή,
μην τύχη και το σπίτι του καταραστή.

Στη γης κυλά το φόρεμά της το ξαφρά
και η κόρη τους δημίους της χτυπά ένα ένα,
με των ματιών της σαϊτιές πονετικές·
κι' έμοιαζε σαν σε ζουγραφιά
πως νάθελε να τους μιλήση·
γιατί στα πλούσια του πατέρα της τραπέζια
πολλές φορές τους είχε τραγουδήση
κι αγνή, με τη φωνή της την παρθενικιά
ταγαπητού πατέρα της από καρδιάς
τον καλοροίζικο έψαλλε παιάνα.

Και το τι γένηκε ύστερα, δεν είδα, δε λέγω,
μα αλάθευτες του Κάλχαντα τις τέχνες ξέρω
κ' η Δίκη με τη βία το αναγκάζει
να μάθη εκείνος που θα πάθη.
Ό,τι είναι να γενή μπορείς νακούσης
αφού γενή, κι ας λείπη από πριν
γιατί είναι τ' όμοιο να στενάζης κι από πριν.
Θαλθή φως φανερό με της αυγής το φως
κι άμποτε νάβγουν όλα στο καλό,
καθώς ποθεί αυτή, που πλησιάζει τώρα.
μόνος μου πύργος της Απίας της χώρας!

Έρθα με σέβας, Κλυταιμνήστρα, της αρχής σου
γιατί σαν λείψη ο άρχοντας από το θρόνο
το δίκιο, τη γυναίκα του να προσκυνούμε.
Και τώρα, αν έχης τίποτε καλό ακουσμένα,
ή κ' έτσι για καλές ελπίδες θυσιάζεις,
πρόθυμα ακούω· κι αν σιωπάς, δικαίωμά σου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Μάννας καλής κόρη καλή, που λέγει ο λόγος,
από τη νύχτα ας έβγη μέρα λαμπροφόρα,
κι ανέλπιστη χαρά ν' ακούσης ετοιμάσου·
γιατί του Πριάμου, οι Έλληνες πήραν την πόλη.

ΧΟΡΟΣ

Πώς λες! δεν άκουσα, ταυτιά μου δεν πιστεύω!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Πως είναι η Τροία δική μας, καθαρά δεν τόπα;

ΧΟΡΟΣ

Πνίγει το στήθος μου η χαρά και δάκρυα φέρνει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Τα μάτια την καλή σου γνώμη μαρτυρούνε.

ΧΟΡΟΣ

Μα νάχης και γι' αυτό που λες βέβαιο σημάδι;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Έχω, πώς όχι; αν οι θεοί δεν μ' απατούνε.

ΧΟΡΟΣ

Μήπως σ' ονειροφαντασίες έχεις πιστέψει;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Σε καρωμένης κεφαλής καπνούς δεν στέργω.

ΧΟΡΟΣ

Ἡ μη σου σήκωσαν το νου λόγια τανέμου;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Για κορασιά αλαφρόμυαλη βλέπω με πήρες.

ΧΟΡΟΣ

Κι από πότε λοιπόν είναι παρμένη η πόλη;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Σου λέω: τη νύχτα πόχει αυτό το φως γεννήση.

ΧΟΡΟΣ

Και ποιος θα μπόρειε μηνυτής να φτάση αμέσως;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Ο Ἡφαιστος! στέλλοντας λαμπρή φωτιά απ' την Ἴδα.

Και πάνω πανωτές φωτιές αγγαρεμένες
ξεπροβοδούν τη φλόγα εδώ· και πρώτη η Ίδα
στον κάβο Ερμή της Λήμνου, κι από κείθε τρίτο
τ' Αγιονόρος φωτιά τρανή παραλαβαίνει.
Και πεύκα αρίφνητη σκεπάζοντας ως πέρα,
σαν χρυσοφέγγισμα ήλιου, του πελάου τα πλάτη
στις βίγλες του Μακίστου αγγάρεψε τη φλόγα·
και κείνος όχι ανάμελλος ουδ' από ύπνο
βαριά παρμένος ξαστοχά τα χρέη ταγγέλου·
μα πέρα η λάμψη στου Εύριπου το ρέμμα φτάνει
και στου Μεσσάπιου τους σκοπούς τα νέα φέρνει·
και τούτοι αντιφωτούν και τα ξεπροβοδίζουν
πιο μπρος, ανάβοντας ξερά ταρείκια στίβες·
και πάντα φουντωμένη της φωτιάς η λάμψη
τους κάμπους του Ασωπού σαν μελιχρό φεγγάρι
περνά και στις ψηλές κορφές του Κιθαιρώνα
φωλιά καινούργια η ταξιδεύτρα η φλόγα στήνει·
και δεν αρνιέται η βίγλα, κι απ' το προσταγμένο
πιότερα ανάβοντας, πιο πέρα να τη στείλη·
κ' η λάμψη δρασκελώντας τη Γοργώπη λίμνη
και πέφτοντας στο Αιγίπλαγκτο, μηνάει την τάξι
να μη αμελούνε της φωτιάς, κι αυτοί με ζήλο
γλώσσες φλογών σηκώνουν τέτοιες, που περνώντας
τακρόβραχα, όπου το Σαρωνικό κοιτάζουν,
πέφτει σαν κεραυνός και φτάνει εδώ η λάμψη
στις βίγλες τις γειτονικές μας του Αραχναίου,
ως που σ' αυτές των Ατρείδων χτυπάει τις στέγες
το φως, που προπάππο έχει τη φωτιά της Ίδας.
Τέτοιους εγώ λαμπαδοφόρων έχω νόμους
να παίρνη και να δίνη ο ένας με τον άλλο
κι ο πρώτος που ήρθε νίκησε και τελευταίος.
Αυτά σου λέω τα σύμβολα και τα σημάδια
που μόχει στείλη ο άντρας μου απ' την Τρωάδα.

ΧΟΡΟΣ

Τις προσευχές μου στους θεούς κατόπι κάνω,
βασίλισσα, μα τώρ' αυτά που λες τα λόγια
νακούω θάθελα άπαντα και να θαυμάζω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

Δική τους είναι σήμερα, η Τροία των Αχαιών!
φαντάζομαι, τι ασύσμιχτη βουή στη πόλη!
καθώς σαν χύσης μες σ' ένα πινάκι λάδι

και ξύδι, να ταράζονται θα ιδής ανάρια,
έτσι χώρια των νικητών και νικημένων
ξεφωνητά θάχης νακούς ανόμοιας μοίρας.
Αυτοί απ' εδώ πεσμένοι επάνω στα κουφάρια
αντράδων κι αδερφών και των παιδιών των γέροι
γονιοί θενά θρηγούνε των αγαπημένων
τη συμφορά, μα μ' όχι πια λεύτερο στόμα.
Τους άλλους πάλι νηστικούς από τη μάχη
νυχτοπλάνητος κόπος φέρνει στα τραπέζια
της πόλεως και τους στρώνει δίχως καμμιιά τάξη
μα μ' όποιον ο καθένας τους λαχνό τραβήξει.
Τώρα τα σκλαβωμένα σπίτια τους στεγάζουν
των Τρώων και γλυτωμένοι απ' τανοιχτού του κάμπου
τις παγωνιές και τις δροσιές, όλη τη νύχτα,
πόσο ευτυχείς! αφύλαχτοι θα κοιμηθούνε.
Κι αν σεβαστούνε τους θεούς τους πολιούχους
της νικημένης χώρας και τα ιδρύματά των,
μια που νικήσαν δεν θα νικηθούνε πάλι·
φτάνει μην πιάση πριν το στρατό κακός πόθος
ναρπάξη όσα δεν πρέπει, απ' αγάπη κέρδους·
γιατί για τον καλό στα σπίτια γυρισμό του
έχει και τάλλο χέρι του σταδίου να στρίψει·
κι αν δίχως κρίμα στους θεούς γυρίσουν πίσω,
μα πάλι ακοίμητο μπορεί των σκοτωμένων
το αίμα να μένη, κι άλλη συμφορά αν δεν λάχη.
Άκου λοιπόν αυτά από μένα, τη γυναίκα·
και το καλό ας αξιωθώ να δω όπως θέλω,
γιατί απ' όλα ταγαθά αυτό θα ευχόμουν!

ΧΟΡΟΣ

Με γνώση αντρός, βασίλισσα, μιλείς φρονίμου,
κι αφού σημάδια αλάθευτα σου έχω ακούση
τώρα τους θεούς θα ετοιμαστώ να ευχαριστήσω,
γιατί άξιος δόθηκε ο μιστός για τόσους κόπους.

ΠΡΩΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Ω Δία παντοδύναμε και νύχτα αγαπητή,
οπόχεις ταναρίθμητα στολίδια,
πυκνά πλεμμάτια έρριξες στη γη την Τρωική
με σιδερένια δαχτυλίδια.
Μήτε μεγάλοι να μπορούν μήτ' άγουρα παιδιά.
— κι ανώφελα κανείς ας μη γυρεύη —
το δίχτυ να πηδήσουνε που ξάπλωσε η σκλαβιά

κι όλους τριγύρω μέσα του μαζεύει.
Σε τρέμω, ω Δία ξένιε, και τα έργα σου τιμώ,
που από καιρό τεντώνεις το δοξάρι
για να μη ρίξης άνεργο το δίκιο σου θυμό
επάνω στον αδικητή τον Πάρη!
Έχεις να πης κ' έχεις να κρίνης
το χέρι της Δικαιοσύνης·
τον βρήκε το άδικο στο δρόμο,
κι ας λήη κάποιος πως θ' αφήση
απλέρωτον όποιος τολμήση
το θείο της να πατήση νόμο.
Αργά ή νωρίς θαρθή μια μέρα
να πάθη ο γυιός για τον πατέρα,
που άδικο πόλεμο σηκώνει,
και που μ' ασήμι σκορπισμένο
και με χρυσάφι μαζεμένο
τα σπίτια του παραφορτώνει.
Ο φρόνιμος μονάχα αρκιέται

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.